

Jap Sevdiren Kadın 2

– KOCAMANOĞLU · 15 Mayıs 2015

Babama Japonyayı Sevdiren Kadın-2

...

Hitomi mektuplarında babasının çeltik ekimi yaptığını, kalan zamanlarında ise orman işlerinde çalıştığını, annesinin bir iş yerinde hizmetli veya sekreter olarak çalıştığını, nenesinin evdeki işlere baktığını, diğer iki erkek kardeşinin de okula gittiğinden bahsediyordu.

Japonya'da hayat pahalıydı. Çünkü üretim alanları kısıtlıydı.

Ülkenin yüzde altmış yedisi orman ve dağlık bölgeydi. Kalan üçte birinin ikisi yerleşim alanlarına, geri kalan üçte bir de ekim ve dikim alanlarına ayrılmış bir ülkeydi. Onun için toprak çok kıymetli ve oldukça da pahalıydı. Mevcut alanlar ise ülke nüfusunu beslemeye yetmiyordu. Birçok ihtiyacını ithal etmek zorunda kalıyordu.

Japonya iyi ki deniz ortasında bir adalar topluluğu ülkeydi. Dört tarafı uçsuz bucaksız deniz, binlerce koy ve yüzlerce nehri olan bir ülkeydi... Ana besin kaynağı balık ve deniz ürünlerinin olması kadar daha doğal ne olabilirdi ki!

Büyük annesi çoktan ölmüş olmalıydı. O yazdığı yıllarda yetmiş altı yaşında olduğunu yazıyordu.

Hızla giden trende çevreden çok, telefonuna aktardığı mektupları tek tek gözden geçiriyor, işine yarayabilecek ipuçları arıyordu. Trenin hızı arttıkça, görüntüler silikleşiyordu. Hala sanki zamanda otuz yıl geri gitmiş, aklı o günlerle meşgul olup duruyordu.

Hitomi mektubunun birinde; küçük bir Japonya haritası çizmiş Tokyo, Osaka ve Kyoto şehirlerinin yerlerini göstererek adını yazmıştı. Diğer yanda ise Kyoto'nun güney batısında ailesinin ve kendinin yaşadığı şehrin yerini, okla harita dışına çıkararak yazmıştı. Ama sadece "I live here /burada yaşıyorum" diye yazıyordu.

Yaşadığı yer kasaba, köy veya şehrin adı yoktu. İşe yarar ciddi tek ipucu buydu. Bu kasaba Ayabe de olabilirdi, Toyooka da olabilirdi. Veya oralara yakın bir yerde olabilirdi.

"Yaşadığım yer" diye gösterdiği yer bir köy müydü, kasaba mıydı? Onu da bilmiyordu. Yüz yirmi altı milyondan fazla insanın yaşadığı Japonya'da yüzlerce veya binlerce Hitomi bulmak mümkündü. Ama doğrudan Hitomi'ye ulaşmak imkânsız gibi bir şeydi. Öyle ise önce Hitomi'nin ailesini bulmalıydı. Oradan Hitomi'ye ulaşmak daha kolay olabilirdi. Ama nasıl? İş tamamen şansa kalmıştı.

Tokyo'dan Kyoto'ya kadar hızlı trenle gelmişti. Nerdeyse Tokyo'dan her beş dakikada bir tren kalkıyordu. Bu trenlerde hız kadar rahatlık ve konforda fazlasıyla vardı. Eğer uzun yola gidecekseniz rezervasyonlu bilet almak gerekiyordu. Birçok insan rezervasyonsuz bilet ile yer bulabiliyorsa oturuyor, yoksa ayakta gitmek zorunda kalıyordu.

Trenle giderken yapılan Japonca anonsu, İngilizcesi takip ediyordu. Yedi yüz kilometrelik yol, iki saatten biraz fazla bir sürede bitivermişti. Yokohama, Nagoya çoktan geride kalmış, kendini Kyoto'da bulmuştu. O kadar yolun nasıl bitivermiş olduğuna kendisi de şaşırılmıştı.

Hızla trenle uzun mesafeler ne kadar da kısalıyordu. Trenin hızı bir yana, kafası da hayli düşünceli ve dalgındı. Çevreyi seyrediyordu ama daha çok silik bir çizgiye dönüşüyordu. Manzaraları seyretmek zevkinden uzaklaştırıyordu.

Bakmak için algı yetmesine rağmen, görmek için salim bir kafa, ayık olmak için ise şuurun gerekli olduğunu biliyordu. Şuur hem acıyı bedeninde hissetmek, hem de hayatın içinde olduğunu tecrübeler yardımıyla, uzak bir noktadan değerlendirme yapabilmekti. Ama akli gideceği şehirden ve otuz yıl öncesine ait bilgilerle meşguldü.

Kyoto büyük bir şehir de olsa Tokyo'ya göre daha sakin bir şehirdi. Çok uzun yıllar Japonya'ya başkentlik yapmıştı. O yüzden yüzlerce tarihi mekânlardan birçoğu, günümüze kadar ayakta kalabilmeyi başarmıştı. Bugün bir kısmı müze veya ziyarete açık yerler olarak halkın hizmetine sunulmuştu.

Kyoto daha çok tarihi dokusunu korumaya devam ediyordu. Gece hayatı Tokyo'daki gibi değildi. Tarihi doksu sebebiyle, şehrin ruhu daha çok Konya ve Bursa şehirlerini andırıyordu. Budist tapınakları, geşya evleri, Japon bahçeleriyle Tokyo'da olmayan birçok güzelliği bu şehirde görmek ve bulmak mümkündü.

Kyoto'dan ikinci bir trenle veya otobüsle de gidebilirdi. Tren mi otobüs mü diye kısa bir tereddüt geçirdi. Gerçi pek fark da etmiyordu. Tüm ova dere kenarları yerleşim ve ekim alanları olurken, gözün görebildiği tepe ve dağlar tamamen ormanla kaplıydı. İnsanın inanası gelmiyordu. Bu kadar insan ve neredeyse dokunulmadan kalan orman alanları yan yana ve bir arada yaşamalarına...

Dr. Safa babasının neden Japonlara bu kadar düşkün olduğunu, şimdi daha iyi anlıyordu. "Babama Japonya'yı sevdiren kadını bulmalıyım" diyordu.

...

Devamı Var

...

Ant-150515